

[Indenrigsministeren.]

have fri Proces i de Retssager, der fremkommer i Forbindelse med Spørgsmaalet om Fratagelse af Retten til at søge Lægegerning. Efter Forslaget her skal altsaa Spørgsmaalet om fri Proces i disse Tilfælde afgøres efter de almindelige Regler i Retsplejeloven.

I Kapitel II, §§ 6—13, der omfatter Bestemmelserne om Lægens Pligter, har Ministeriet fulgt Kommissionens Flertal paa alle Punkter med Undtagelse af eet, idet § 12 har faaet en Affattelse, som afviger noget baade fra Flertallets og Mindretallets Standpunkt. § 12 omhandler det Tilfælde, hvor en Læge i sin Virksomhed faar Kundskab om, at en Person lider af saadanne Sygdomme eller Mangler i legemlig eller sjælelig Henseende, at han i Betragtning af de Forhold, hvorunder han lever eller arbejder, udsætter andres Liv eller Helbred for nærliggende Fare. Flertallet i Kommissionen foreslog her, at Lægen i saadanne Tilfælde skulde være forpligtet til at søge Faren afbødet, om fornødent ved Anmeldelse til vedkommende Myndighed, medens derimod Mindretallet ønskede, at Lægens Pligter skulde udtrykkes ved, at han var forpligtet til at søge Faren afbødet ved Henvendelse til vedkommende selv, om fornødent til dem, der trues af Faren, eller paa anden hensigtsmæssig Maade, eventuelt ved Anmeldelse til vedkommende Myndighed. Jeg skal ikke nægte, at jeg synes, Paragraffen i begge disse Affattelser i mere end een Henseende kan være en noget farlig Bestemmelse, og Ministeriet har derfor ændret disse Bestemmelser saaledes, at det nu hedder, at det i saadanne Tilfælde for Lægen er en Pligt at søge Faren afbødet ved Henvendelse til vedkommende selv, om fornødent ved Anmeldelse til Sundhedsstyrelsen. Det maa da blive Sundhedsstyrelsens Sag at skønne, om der foreligger Grund til at foretage videre i den foreliggende Sag.

Med Hensyn til Lægens Vidnepligt, som omhandles i § 10, har jeg altsaa fulgt Flertallet, men jeg skal ikke nægte, at jeg har haft Sympati for det Mindretalsstandpunkt, som gaar ud paa, at der ikke i Loven skal indsættes særlige Bestemmelser om Lægens Vidnepligt. Jeg maa være enig med dette Mindretal i, at der ikke her i Landet har vist sig afgørende uheldige Erfaringer som Følge af, at der ikke i Øjeblikket findes særlige Regler for Lægerne paa dette Omraade. Naar jeg alligevel har fulgt Flertallet, skyldes det, at Flertallets Forslag har en saadan Affattelse, at det ud fra mine Synspunkter meget vel kan tænkes, at den Afgrænsning, Bestemmelsen er Udtryk for,

vil være at foretrække for den Praksis, der eventuelt vil kunne udvikle sig i Tidens Løb hos de strafforfølgende Myndigheder.

§§ 14—27 omfatter Lægevirksomhed i Forhold til det offentlige, Betaling for Lægehjælp, Lægens Tilsyn og Ansvar. Der findes her et Punkt, hvor Forslaget har fulgt et Mindretal. Det drejer sig om Bestemmelserne i § 15 angaaende Lægehjælp. Kommissionens Flertal har her stillet Forslag om, at det skulde hedde, at som Betaling for sin Bistand, herunder for Udstedelse af Attester, kan en Læge ikke fordre mere end, hvad der er rimeligt under Hensyn til Ydelsens Art og Omfang samt Patientens Kaar. Jeg har ikke ment det rigtigt her ligefrem at lovfæste den fra gammel Tid af mange Læger fulgte Praksis, hvorefter Patienternes økonomiske Kaar tages i Betragtning ved Honorarberegningen. Naar jeg ikke har ment det rigtigt, er det selvfølgelig ikke Udtryk for, at jeg ikke fuldt ud værdsætter den Betydning, det op gennem Tiderne har haft og endnu har, at der findes Læger, som ud fra et humant Sindelag gaar frem med stor Lempe og Hensynsfuldhed med Hensyn til Lægebetaling overfor Mennesker, der har svært ved at klare en Sygdoms økonomiske Byrder; men jeg har været betænkelig ved ligefrem at legalisere en Ret til paa den anden Side at forhøje Honorarerne indenfor meget vide Grænser, saa at Hensynet til Ydelsens Art og Omfang let vil kunne fortone sig.

I Anledning af et andet Mindretals Indstilling, der foreligger paa dette Punkt, om Nedsættelse af et Raad til med bindende Virkning at afgøre Tvistigheder angaaende Betalingen for Lægehjælp, en Indstilling, som jeg altsaa ikke har fulgt, vil jeg gerne sige, at jeg har overvejet Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiden er inde til at indføre almindelige Takster for Betaling af Lægehjælp. Jeg vil herom sige, at i de foreliggende Forhold er der vel meget, der kan pege i Retning af, at den nuværende Tingenes Tilstand ikke længe vil kunne opretholdes. Jeg skal her pege paa, at med Hensyn til Fastsættelsen af Lægers Tjenesteydelser er Forholdet dette — det samme gælder for øvrigt angaaende Tjenesteydelser indenfor enkelte andre liberale Erhverv —, som ikke er det almindelige i det moderne Samfund, at de, der sætter Prisen paa deres Tjenesteydelser, har en stærk Organisation, men bortset fra Sygekassepraksis staar overfor et uorganiseret Publikum, der skal betale de af Organisationen fastsatte Takster. Det almindelige Forhold, som er til Stede i det moderne Samfund, er, at der